

EL VORAVIU

Joan Vall i Clara

Processons

Aquí és el dia de les processons dels dolors i de l'aplec del pa i l'empenta. I com que la processó va per dins, per més que la Concepció Ferrer s'esforça a assegurar que la coalició gaudeix de molt bona salut, hi ha qui ha aprofitat per tornar a treure al carrer tota la imatgeria. Perquè imatgeria és, bàsicament, la nova posada en escena d'aquest Emili Albó que surt a trencar la placidesa d'un López de Lerma llançant a una desenfrenada cursa electoral a l'americana.

La teoria de la Concepció Ferrer sobre la independència de cada agrupació local, la no ingerència de la direcció del partit i el respecte als personalismes municipals resulta molt bonica, però una mica esquizofrènica. Quan la Conxita hi posa poesia i explica allò de la voluntat de protegir cada arbre un per un, perquè és la garantia per mantenir el bosc, aleshores és quan s'arriba a la sublimació.

I sublims, els pobres convergents locals, han de contrarestar la poesia unionista amb el refranyer popular i demanen a Déu nostre senyor que els protegeixi dels amics, que dels enemics ja se'n protegiran ells mateixos.

La veritat és que els ho posen difícil. O és que els convergents són d'una prepotència intolerable i esclafen d'amagat els seus companys de coalició o no hi ha forma humana d'entendre aquesta reiterada vocació de corcò i bufarats que manifesten els unionistes. El ciri trencat de l'Albó, que fa colla amb el d'en Pere Vidal, el d'en Santiago Cardenal, el d'en Josep Fajol i el grupet de Platja d'Aro constitueixen una bona processó dels dolors per als seus cosins germans convergents, que avui no tindran cap necessitat d'acostar-se a Besalú, Mieres, Banyoles o Amer.

I perquè a la confraria no hi manqui pare prior, ja s'ha ofert l'Anton Prat, que compta, endemés, amb escolanet propi en la persona d'en Jeroni Aurich. D'imaginació, això sí, no els en manca pas, i quan encara no havien arribat a la cerimònia de la llista independent, ja s'han inventat la litúrgia del partit polític amb seu a Banyoles.

Ara ja només faltaria que a Besalú sorgís també una agrupació local d'Unió Democràtica que defensés, per posar un cas, la instal·lació de l'abocador al Clot de les Mules.

Fa un parell de setmanes tingué lloc l'avarada a porta tancada d'un vaixell a Girona. La cerimònia es féu a l'interior de l'antic escorxador, al costat de Correus, que va servir de drassana, i la botella de xampany s'estavellà contra la proa, hàbilment llançada per la

neta d'un dels constructors. Ara el vaixell ha estat traslladat a la nova plaça de Santa Eugènia, on es convertirà en juguina per als petits del barri. A proa lluirà el nom de «La Tempesta», nom que li varen posar el dia del bateig. El seu dissenyador ha estat l'arquitecte

municipal Josep Duixans i Vila, que anteriorment ja havia muntant joguines similars a les places de Sant Narcís, Can Gibert del Pla i la Font de la Pólvora. Les brigades del mateix Ajuntament han fet la feina de fusteria i de serralleria.

Josep Duixans i Vila

L'arquitecte municipal que ha dissenyat el vaixell «La Tempesta» que servirà de juguina per als nens a la plaça de Santa Eugènia

—D'on va sortir la idea de construir un vaixell per a la mainada?

—De fet, ja fa alguns anys que vàrem començar a construir jocs infantils pels barris de Girona a base de troncs i bigues de fusta.

—Sí, sí... però la idea del vaixell, qui la va tenir?

—Home, és que viatjant per Europa, sobretot pels països del nord, et trobes amb construccions d'aquesta mena.

—Bé, però la idea de fer precisament un vaixell, qui la va tenir? torno a preguntar.

—Va ser en Sánchez, que un dia va dir: i per què no fem un vaixell? Llavor jo ho vaig veure una mica gros, però com que teníem una plaça nova a Santa Eugènia a la qual ja havíem assenyalat un lloc per a jocs infantils, finalment vaig pensar que era una bona idea.

—I què vares fer?

—Vaig aprofitar les vacances de l'estiu per dissenyar-ne les estructures i els plànols.

—Inventats o copiats?

—El vaixell és una reproducció d'un que va existir realment al segle passat. Era de la marina mercant anglesa.

—I d'on vares treure els plànols?

—El mateix Sánchez me'ls va deixar, perquè ell fa vaixells en miniatura i en té alguns.

—Saps com es deia, el vaixell de veritat?

—No, però nosaltres li hem posat «La Tempesta» perquè creiem que agradarà als nens, que en principi són agressius...

—I a quina escala l'heu reproduït?

—Oh, a la meitat, és dir: de l'u per dos.

—Caram! Quines mides té, doncs, la reproducció que heu instal·lat a Santa Eugènia?

—Mira, fa dotze metres de llargada o d'eslora, i tres d'amplada o de mànega. No té quilla, perquè sigui més fàcil de pujar-hi.

—Devia ser un veler

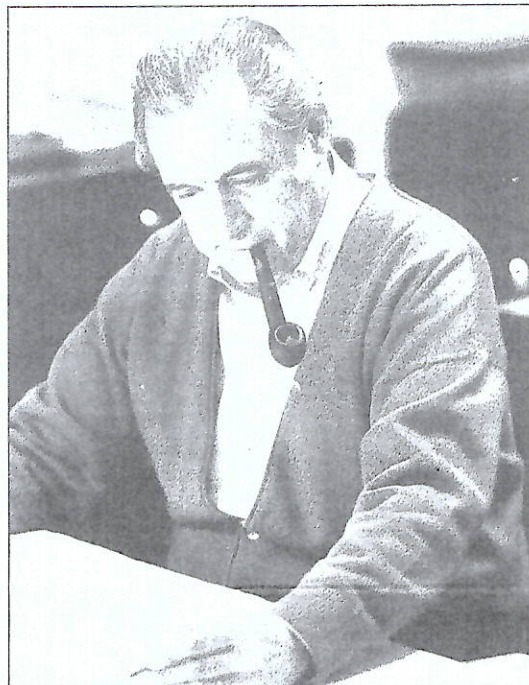
—Sí, i per això portarà dos pals de gairebé nou metres d'alçada.

—I què més portarà?

—Bé, jo hi he posat dos canons perquè la mainada s'hi diverteixi més, i en un dels pals hi posarem una bandera de pirata.

—Com serà?

—Tota negra i amb una calavera al mig.

Josep Duixans va néixer a Barcelona, però l'any 1955 va venir a treballar a Girona i el 1971 entrava a l'ajuntament. Foto: Joan Castro.

—Qui l'ha fet?

—Oh, a casa mateixa: la meua dona.

—I què més portarà el vaixell?

—Una roda per al timó, feta expressament.

—Què vols dir?

—Sí, que jo primer buscava alguna roda vella, però no en trobava cap. Llavors em varen dir que hi havia un fuster al carrer Ravetllat de Salt que està jubilat.

Hi vaig anar i me'n va fer una de molt bonica, d'artesania. Hi hem posat un cargol perquè no rodi massa de pressa.

—I les altres parts, qui les va fer?

—Tot ho han fet les brigades municipals. Tenim els millors fusters i serrallers, eh!

—I quin material han utilitzat?

—Doncs sobretot fusta d'acàcia, que resisteix molt bé la intempèrie. També troncs de pi per fer la cobertura, però ben pintats amb materials resistents.

—I d'on traieu aquesta fusta?

—Del bosc... Bé, nosaltres la comprem als qui la venen, però vull dir que els troncs vénen tal com surten del bosc.

—I no els poliu?

—Doncs pràcticament no, fora dels dos pals que haurien d'aguantar les veles, que els hem allisat perquè els nens no ho tinguin tan fàcil per enfilar-s'hi.

—I de ferro no n'hi ha?

—Home, també. Hi van els cargols necessaris per lligar els troncs i uns dos-cents metres de cable per aguantar els pals.

—Els canons també són de fusta?

—Sí, però pintats amb negre mat, que semblen ben bé de ferro.

—I tot plegat no constituirà un perill per a la mainada?

—Un cert risc sempre hi és, malgrat que ja hem procurat evitar que hi hagi elements perillosos de per sí. Ara, ja se sap que la mainada sempre busca l'aventura i és possible que algun es

doni alguna cleca, però tampoc no és cap mal que agafin experiència.

—He vist un pal horitzontal que podria ser perillós.

—No, no ho crec. És la botavara, que es troba a uns dos metres sobre la coberta.

—Què hi falta, encara?

—Hi falta una peça que va al darrera, a la popa.

—En què consisteix?

—Hi va una talla que representa una calavera, uns adorns i el nom del vaixell.

—Una talla? Qui la farà?

—El senyor Sureda, que treballava de delineant a Obres Públiques. Ell mateix es va oferir en saber que fèiem un vaixell. Segur que ho farà molt bé.

—I per pujar al vaixell, què hi heu posat?

—La coberta estarà pràcticament a un metre, només, del terra, i així hi podran jugar per sota. I per pujar-hi hi haurà tres escales de corda, una rampa i també una corda per als qui vulguin tenir-ho més difícil.

—Hi haurà compartiments tancats?

—Només una caseta: la del capità, al davant, que tindrà una escala per baixar fins a la bodega.

—Bé, i quan ha costat «la Tempesta»?

—Doncs encara no ho sé. Tot ho tenim passat a l'ordinador i al final ho sabrem...

—Un milió?

—No ho crec! Perquè només hem hagut de pagar la fusta i els cargols. La mà d'obra, que seria el més car de tot, l'ha posada la brigada municipal a estones lliures...

—Com, a estones lliures?

—Vull dir estones en què no tenien cap cosa urgent per fer.

—Així ha durat molt de temps, la construcció?

—No sé quan varen començar exactament, perquè ha estat un treball discontinu. Segur que abans de Nadal ja hi treballaren.

—Algun projecte per al futur?

—De moment, volem com funciona aquest vaixell. Ara, a mi m'agrada que la mainada jugui per les places i haurem de pensar quelcom més.

Que juguin, que juguin, que ja tindran temps de «pensar».

Pere Madrenys

Jordi 87